

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Jens Hald Madsen som ordfører.

Jens Hald Madsen (V):

Venstre har med stor interesse fulgt med i udviklingsministerens arbejde med en ny strategi for den danske udviklingsbistand. Og lad mig med det samme sige, at Venstre kan støtte forslaget til vedtagelse, som Socialdemokratiet er kommet med.

Venstre mener, at Danmark som et demokratisk land i det internationale samfund har et medansvar, at vi skal kæmpe for det enkelte individs frihed og velfærd og værdighed.

Venstre mener, at der i højere grad skal sikres en stærk koordination mellem den danske bistandspolitik og udenrigspolitikken. Det er vi klar over står i oplægget, men vi synes, at det i praksis halter meget.

Venstre mener også, at den globalisering, som sker for øjeblikket, giver større og flere muligheder for lige vilkår for alle. Og Venstre mener, at en af de vigtigste forudsætninger for bekæmpelse af fattigdom netop er fri adgang til de globale markeder.

Vi mener også, at Danmark som en stor bidragyder bør styrke sin internationale position og kræve det. I dag i Berlingske Tidende kunne vi se, at vi endnu en gang er blevet snydt for en post. Spørgsmålet er, om vi med det, som vi giver i bidrag multilateralt, får tilstrækkeligt med positioner til at få den reelle politiske indflydelse.

Vi mener også, at den danske bistand ikke skal være en økonomisk sovepude for et land. Det kan ikke nytte noget, at et modtagerland begynder at få en filosofi om, at det bidrag, man får f.eks. fra Danmark, blot er en fast del af deres budgettering. Der skal vilje til, og vi skal også stille nogle krav.

Vi skal heller ikke være en kassekredit til militær oprustning. Det skal ikke være sådan, at vi støtter nogle sektorer i et land, så det bliver muligt for et land at føre krig mod andre. Vi ønsker en præstationsafhængig styring af bistanden.

Resultatet, det nye strategioplæg »Partnerskab 2000«, er et flot og visionært oplæg, men det har én alvorlig mangel. Udviklingsministeren har rigeligt med gode hensigter, men har desværre ikke sat så meget handling bag ordene. Vi hæfter os ved det positive i, at udviklingsministeren tydeligt erkender, at udviklingsbistand i sig selv ikke er nok, men at der er behov for en mere aktiv og konsekvent bi-

standspolitik. Men når udviklingsministeren ikke gør sig klart, hvordan sådan en politik skal føres, bliver resultatet det samme. Den danske udviklingsbistand bliver ikke mere effektiv af at blive klædt på med visioner.

Og man kan jo godt stoppe op og også stille nogle spørgsmål til sig selv og den måde, man fører udviklingspolitikken på. Man kunne spørge: Skal vi i al evighed have en nogenlunde lige fordeling mellem multilateral og bilateral bistand, eller skulle man være så fleksibel, så man kiggede på ord som indflydelse, bedst udnyttelse, bedst prioritering? Man kunne vel også kigge på Danida f.eks. og spørge, om den stadig væk er den bedste og mest effektive organisation til at løse fremtidens udviklingsbistand, eller om den måske er blevet et lukket, klodset statsligt halvmonopol.

Derfor har Venstre kigget på, om man kunne lave en fastfrysning af bistanden, for at vi kunne kigge nærmere på den bistand, vi giver, og om vi kunne få mere bistand for skatteborgernes penge og dermed kunne hjælpe flere nødlidende mennesker rundt om i verden.

Venstre kan langt hen ad vejen tilslutte sig den reformulering af mål for udviklingsbistand, som udviklingsministeren lægger op til. I »Partnerskab 2000« anerkendes det, at fattigdomsproblemerne kun kan løses ved en selvstændig økonomisk og politisk udvikling med basis i det enkelte udviklingslands egen befolkning. Og derfor bifalder vi også, at man fremhæver etablering af markedsorienterede økonomier, sikring af den personlige frihed og en demokratisk styreform samt overholdelse af menneskerettigheder.

Men vi har brug for værktøjer, som kan ændre bistandspolitikken effektivt i fremtiden, men vigtigst af alt, at de værktøjer er neutrale, som respekterer såvel donor som modtager som selvstændig partner omkring den gensidigt forpligtende opgave, det er at føre et land frem i en positiv udvikling.

Vi bifalder også, at »Partnerskab 2000« sikrer en samklang mellem principperne om bilateral og multilateral bistand.

Men hvad er det så for et værktøj, vi taler om? Det, vi gerne vil have, er en udviklingskontrakt, som kan stille nogle krav op, og som også kan spørge modtagerlandet, hvad deres behov er, altså en gensidig forpligtelse. Ikke noget med i forhold til en stærk/svag part.

Vi ønsker altså også nogle bedste opdelinger omkring, hvad det er, som er bedst anvendeligt.